

ПРИМІТКА АВТОРКИ

Король Йонсан* (відомий як Йонсан-гун) правив з 1495 по 1506 роки та увійшов в історію як найжорстокіший правитель Кореї. Ймовірно, перші дев'ять років він керував державою достойно. Проте у 1504 році, дізнавшись, що його матір померла не природньою смертю, почав криваві репресії проти політичних опонентів.

Натхненний абсолютною владою, Йонсан розпочав широкомасштабні звірства — крадіжки земель у людей, з метою перетворення їх на особисті мисливські угіддя, страти членів власної родини, вбивства чиновників найжорстокішими способами, а також викрадення і поневолення жінок з усіх провінцій.

На мою думку, важливо розповідати історію такою, якою вона є, з усією жорстокістю та гниллю, і тому я не завуальовувала реалій правління Йонсана. Його злочини такі численні, що я не змогла викласти у своїй розповіді їх усі. Але хочу попередити читачів, що у романі трапляються побіжні згадки згвалтувань, сексуального насильства, мізогінії, викрадення жінок та дівчат, торгівлі людьми, інцесту, насильства, вбивств, жорстокого поводження з тваринами, самогубств, дітовбивств, а також описи психологічних травм і панічних атак.

* Король Йонсан (연산군) був позбавлений титулу монарха за недостойну поведінку і в історичних джерелах фігурує як принц Йонсан (Йонсан-гун). — Тут і далі — прим. пер.

РОЗДІЛ 1

ІСИЛЬ

Л И П Е Н Ь 1 5 0 6 р о к у

«Ніколи не ходи за гору Самак.»

Слова бабусі лунали в голові — спогади її попереджень намагалися змусити мене повернути назад. Та я не могла: зайшла надто далеко. Я пробиралася лісом на натертих до пухирів ногах у закривавлених сандалях, а соснові голки дряпали обличчя. Ноги оніміли — вони не звикли до днів походів скелястими схилами, крутими ярами й стрімкими ріками.

«Ісиль, — голос бабусі не полишав спроб відмовити мене. — Тобі варто триматися подалі.»

Вирвавши одяг із гілляччя, я пошкандибала вузькою стежкою і зупинилася перед гранітною плитою, що височіла, наче надгробок, на краю лісової галявини. Напис був безкомпромісний:

«ПРОХІД ЗАБОРОНЕНО.
ПОРУШНИКАМ — СМЕРТЬ.»

Клятий король. Колись тут мешкали десятки тисяч людей, допоки Йонсан не виселив їх і не перетворив

цю частину столичної провінції Їонгі — від міста Йонін аж до Гімпхо, Пхочхона та Янпхьона — на свої мисливські угіддя.

— Хай небеса проклянуть його, — пробурмотіла я, вийшовши з гущавини.

Небо тяжіло від дощових хмар, а повітря здавалося густим від вологості. Попереду простягалася дорога крізь луки. За пеленою туману височіли пишні зелені гори — мовчазні спостерігачі, які, мабуть, бачили, як десятки чоловіків, жінок і дітей блукали цими дикими місцинами й більше ніколи не поверталися. Я також можу тут загинути, якщо хоч на мить дозволю собі розслабитися.

Я провела пальцем під щільним, мокрим від поту коміром.

Якби я загубилася тут, ніхто не вказав би мені шлях. Я не могла зробити жодного неправильного повороту.

Попорпавшись у дорожній сумці, я витягнула мапу. На звороті був малюнок, зроблений тушшю, — я вивчала його вже всоте. Маршрут петляв крізь занедбані рисові поля та зруйновані села, через невеличкі гори та долини, потім уздовж річки Хан^{*}, і, нарешті, до воріт фортеці столиці. Подорож була довгою, а я втрачала терпіння. Суйон потребувала мене. Вона чекала там, бо я — її єдиний шлях додому.

— Дочекайся мене, сестро, — пробурмотіла я, продовжуючи рухатися запиленою дорогою. — Я майже дійшла.

Ми із сестрою і раніше стикалися з жахіттями — наших батьків убили королівські солдати, а нам загрожувало заслання на далекий острів. Тому ми втекли до бабусі. Горе розірвало наш і без того слабкий зв'язок, перетворило нас на майже чужих людей, що живуть під одним дахом. Наше спілкування звелось до пустих фраз, бурмотіння зауважень та колючих поглядів. Якою ж шокованою, мабуть, була бабуся, коли знайшла мою записку про те, що я вирушила шукати сестру.

Я сама здивувалася.

Коли моє серце було далеко від Суйон, я бачила в ній сестру з дратівливими манерами стражденної мучениці, яку я постійно обтяжувала. Але впродовж останніх трьох моторошних днів моє серце міцно трималося за спогади про неї. Тепер я бачила не сестру, яку драгувала, а дівчинку, яку обожнювали наші батьки — дорогоцінну дитину, яку вони змогли зачати після восьми довгих років очікування. Від народження мати й батько огортали її безмежною любов'ю, цінуючи так, ніби вона дорожча за десяток синів. Я теж обожнювала її, коли ми були молодшими. Вона від природи була безтурботною й так мене розважала, що я не могла стримати сміху. Сестра збирала клаптики тканини, створювала з них вигадливих ляльок і розігрувала чарівні фольклорні казки для мене — своєї захопленої слухачки. Завдяки їй я багато сміялася в дитинстві.

Моя сестра зникла.

Не вмирай, сестро. Живи. Ти мусиш.

Я заборонила собі відпочивати, за винятком короткої зупинки біля дзюркотливого струмка. Я не їла з самого ранку, адже збрала їжі лише на два, а не три дні. Зачерпнувши жменями води, я пила, поки

* Річка Хан (Ханган) — велика річка, яка протікає через Сеул зі сходу на захід.

не відчула тяжкість у шлунку, а голод перестав бути таким нестерпним. Потім я змила піт, бруд і сльози з обличчя. Спершись на камінь, звелася на ноги й знову вирушила в дорогу.

Я минула ганчір'яну ляльку, покинуту сандалію та в'юнку рослину, що проросла крізь тріщину в дорозі.

Моторошна тиша пронизала мою шкіру, коли я стояла перед порожнім, як кістка, містом. Бур'яни вились затіненими хатинами, пожираючи стіни та дахи. Колись наповнені голосами та пустощами вулиці, де метушився натовп, тепер безлюдні. Сім'ї, сусіди, друзі — їх усіх не стало. Одні вчасно втекли з провінції, інші залишилися охороняти свої домівки й загинули від рук короля та його армії.

Цікаво, чи зараз за мною спостерігають їхні привиди.

«Чому ти тут? — Уявляла я їхнє здивування. — Це заборонена територія».

Правду було надто важко прийняти. Я намагалася відкинути її, але, продовжуючи йти, подумки поверталась у спогадах на три дні назад. Я знову була безсердечною та егоцентричною Ісиль, молодшою сестрою, яка не могла терпіти життя під одним дахом зі старшою сестрою.

Я вибігла з хатини після жадливої сварки з нею, і це була моя провина. Це назавжди буде моя провина. «Я не можу терпіти її, — гаркнула, попри почуття провини. — Краще вона померла б замість матері й батька!»

Насправді я не це мала на увазі, але мої думки ніби викликали його — і король Йонсан пробрався до нашого села. Зрадливий король, який поневолював жінок задля розваги — той, хто викрадав одружених

і заручених, шляхетних і рабинь. Йому було байдуже. І він викрав й мою сестру, яка, мабуть, пішла за мною. Вона була такою прекрасною, як азалія в розквіті.

Я не сумнівалася, що Його Величність забрав її.

— Бабусю, — прошепотіла я, залишаючи місто-привид позаду. — Я відшукаю Суйон. І не повернусь додому, поки не зроблю це.

Краплі дощу вкрили запилену дорогу, а білий туман огорнув гори вдалині.

Я брела крізь дощ, схиливши голову проти зливи, поки ніч не розчинилася в сірості ранку. Знесилена, я хотіла впасти на землю й згорнутися калачиком. Близько полудня нарешті побачила неподалік маленьке селище. Хатини не були оповиті бур'яном. Вони були вкриті густою золотистою солом'яною стріхою, а глиняні стіни — гладкими й бездоганними. Десять у містечку пролунав дзвін, після якого почувлися метушливі кроки та скрип коліс воза.

Звуки життя.

Я витягла свій джанот — накидку, якою більшість жінок зазвичай покривали голови, — і надягла її. Але не заради пристойності, а щоб ніхто не запам'ятав мого обличчя. Я була втікачкою, а село не завжди означало безпеку. Я міцно зімкнула краї плаща, затиснула дорожню сумку під пахвою й зосередилася на своїх кроках.

— Крок за кроком, — мовила я собі, рішуче намагаючись не спіткнутись. Увійшовши до селища, боковим зором я помітила оголошення, наклеєні на стіни. Такими ж було обклеєно усе село, де ми жили з бабусею. Я перечитала їх стільки разів, що могла б процитувати напам'ять:

«КОРОЛЬ ПОПЕРЕДЖАЄ НАРОД,
ЩО ВБИВЦЯ НА ВОЛІ.
ПЕРЕКОНУЙТЕ ОДНЕ ОДНОГО
ШУКАТИ ВИНУВАТЦЯ...»

Я напружилася, коли побачила жінку з возом на ґрунтовій стежці. Віз був запряжений волом та їхав на хитких дерев'яних колесах. Вона зупинилася, щоб зловити мій погляд, і я знала, кого вона побачила: похмуру дівчину з піднятим підборіддям, із надмірністю аристократки янбанської родини^{*}, проте вбрану в брудний шовковий одяг.

— Вибачте, — прокашлялася я, голос був хриплим від мовчання, — не підкажете, де тут заїжджий двір? Якщо він тут є.

Жінка мовчки й невиразно вказала на іншу стежку, а потім продовжила свій шлях, ведучи вола із возом.

Я пішла за її вказівкою і незабаром опинилася перед довгою будівлею з солом'яним дахом та просторим двором, де розташувалися мандрівники. Стискаючи накидку щільніше, я вивчала незнайомі обличчя. «Нікому не можна довіряти, — шепотів мені внутрішній голос останні два роки. — Скрізь небезпечно». Я натягнула джанот вище на голову, щоби усі, хто гляне на мене, побачили лише пару темних очей, сповнених застереження: «Тримайтеся від мене якнайдалі».

Я глибоко вдихнула, розправила плечі й рішуче попрямувала на гамірне подвір'я, де кілька купців розвантажували товар. Двійко дітлахів вмивалися на веранді. Втомлені мандрівники обідали й тихо теревенили.

* Янбани — привілейований клас корейського суспільства у Чосоні.

З кухні парувало. Я вдихнула апетитний запах юшки із соєвою пастою, і в мене потекла слинка.

Живіт стиснуло, у голові запаморочилося. Раптом мене різко накрила втома триденної подорожі. Ноги підкосилися, і я нахилилася назад. Земля захиталася перед очима, але сильна рука схопила мене за лікоть.

— Обережно, — почула жіночий голос.

Затуманений погляд прояснився, і я побачила юну дівчину, яка на вигляд була не старшою за мене. Її голову, наче корона, прикрашала велика перука гачхе^{*}, а блискуче чорне волосся було заплетене в товсті коси й укладене спіраллю на маківці. Її очі були такими ж чорними й виблискували. Від її правої брови вниз тягнувся шрам.

— Прибула мандрівниця... — Вона схилила голову, ніби важка перука була легкою, мов пір'їнка. — І, здається, моя гостя здалеку.

— Так, — хрипко промовила я, а потім прокашлялась. — Я з... — Чхунчхона^{**}. Але натомість я назвала їй інше, сусіднє місто.

— Хм... — Дівчина оглянула мій одяг та закривавлені сандалії, а потім ми зустрілись поглядами. — Ти перетнула заборонену територію, чи не так?

— Сюди приходять за теплою їжею та прихистком від дощу, — різко відказала я, — а не для допиту.

— Будь певна, я нікому не розповім, — прошепотіла вона, а потім глянула в далечінь — чи то на дорогу, чи то очеретяне поле або кам'яну вежу. — Усі, хто мандрує

* Гачхе — велика перука з пишним оздобленням. Такі носили жінки зі шляхетних родин у Кореї, королівські дружини й наложниці, артистки-гісен.

** Чхунчхон — місто на схід від Сеула.